

Sygn. akt V GC 870/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

Protokolant: sekr. sądowy Monika Grodzka

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2020 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

M. S. NIP (...)

przeciwko

(...) Spółka Akcyjna w W.

KRS (...)

o zapłatę

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 6 098,87 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy)

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 5 798,87 zł od dnia 30 października 2018 roku do dnia zapłaty;

- 300,00 zł od dnia 06 września 2019 roku do dnia zapłaty;

2. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 191,53 zł, w tym kwotę 1 800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

3. nakazuje zwrócić powodowi M. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 25,47 zł (dwadzieścia pięć złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu części niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w poczet wynagrodzenia biegłego.

Sędzia

Rafał Rogiński

Sygn. akt V GC 870/19

UZASADNIENIE

Powód M. S. w pozwie wniesionym przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia

od pozwanego kwoty 5 789,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 października 2018 r. do dnia zapłaty i kwoty 300,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 27 września 2018 r. w wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...) o nr rej. (...) będącego własnością S. S.. Szkoda została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowano ją pod numerem (...). Poszkodowanemu przyznano odszkodowanie w kwocie 6 711,16 zł.

W dniu 08 lipca 2019 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności nr (...), na mocy której poszkodowany dokonał cesji wierzytelności przysługującej mu w stosunku do sprawcy zdarzenia z dnia 27.09.2018 r. korzystającego z ochrony ubezpieczeniowej w (...) Spółka Akcyjna jak również wobec (...) Zakładu (...).

W dniu 10 października 2019 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany argumentował, że powód nie przedstawił rachunków za naprawę pojazdu i nie udowodnił faktu oraz okresu naprawy pojazdu. Podniósł również, że wypłacona przez niego kwota przywróci pojazd do stanu sprzed szkody, a ponadto iż informował powoda o możliwości zorganizowania i przeprowadzenia naprawy pojazdu w Sieci Naprawczej (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 września 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) o nr rej. (...) będący własnością S. S.. Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Spółka Akcyjna w W.. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowano ją pod numerem (...). Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6 711,16 zł.

Poszkodowany zlecił firmie (...) sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie z kalkulacją koszty naprawy wynosiły z podatkiem VAT 12 510,03 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 300,00 zł. W dniu 08 lipca 2019 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności nr (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: umowy przelewu wierzytelności nr (...) k 7, pisma (...) k 8, faktury VAT Nr (...) k 9, kalkulacji naprawy k 10-14, akt szkody na płycie CD k 26.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie sporna była kwota przysługująca powodowi z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku zdarzenia komunikacyjnego.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej

jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała sama odpowiedzialność pozwanego za sprawcę szkody. Pozwany podnosił jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie, a powód nie wykazał że szkoda powstała po jego stronie była wyższa od kwoty wypłaconej mu przez pozwanego. Ponadto pozwany argumentował, że oferowała poszkodowanej naprawę pojazdu w warsztatach z nim współpracujących.

W ocenie Sądu należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu a jedynym kryterium ustalenia wysokości odszkodowania jest koszt należyście wykonanej naprawy niezależny od tego czy pojazd został faktycznie naprawiony, a jeżeli został to za jaką kwotę. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie czemu wyraz dał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r.

(Sygn. akt III CZP 91/18) oraz uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r.

(Sygn akt II CNP 41/17).

Odnosząc się do podniesionego w sprzeciwie zarzutu pozwanego

o niewykazaniu przez powoda wysokości poniesionej szkody stwierdzić należy,

że zgodnie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podobnie art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. w sprawie I ACa 1320/11).

Sąd po przeanalizowaniu przedstawionych przez powoda dowodów uznał,

że wykazał on wysokość poniesionej szkody przy pomocy kalkulacji naprawy oraz złożonego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego natomiast pozwany tylko zakwestionował twierdzenia powoda ale nie wykazał przy pomocy jakichkolwiek dowodów, że wypłacone odszkodowanie pokryło w całości poniesioną szkodę.

Pozwany argumentował, że aby zminimalizować szkodę oferował poszkodowanemu zorganizowanie i przeprowadzenie naprawy w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...).

W ocenie Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że przedstawiona przez pozwanego poszkodowanemu propozycja naprawy pojazdu była praktycznie nierealna. Dowód z opinii biegłego potwierdził twierdzenie powoda

o tym, że kalkulacja szkody przedstawiona mu przez pozwanego została

w sporządzona sposób wadliwy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna

i wyczerpująca i nie ma jakichkolwiek podstaw do jej zakwestionowania. Na uwagę zasługuje również fakt, że strony nie złożyły do niej żadnych zastrzeżeń.

Biegły odpowiadając na postawione pytania wskazał, że koszt naprawy samochodu marki (...) numer rej. (...) ustalony w systemie (...) na miesiąc i rok zdarzenia (27.09.2018 r.) przeprowadzonej z użyciem oryginalnych części z logiem producenta pojazdu stawki za roboczogodzinę

w wysokości 105,00 netto wynosił 10 271,26 zł netto a z podatkiem VAT

12 633,65 zł. Co jest istotne to to, że wysokość kosztów naprawy wskazanych przez biegłego jest wyższa niż wysokość kosztów podanych w dołączonej do pozwu kalkulacji naprawy.

Dlatego Sąd uznał, że powód poprawnie wykazał wysokość kosztów naprawy pojazdu oraz, że wykonanie naprawy w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...) w praktyce nie byłoby możliwe za niższą kwotę niż wskazana w kalkulacji przedstawionej przez powoda.

Sąd nie podzielił również stanowiska pozwanego, kwestionującego zasadność wydatków poniesionych przez powoda na opinię rzeczoznawcy. Przede wszystkim zauważyć należy, że to poszkodowany zlecił sporządzenie kalkulacji jeszcze przed dokonaniem cesji na powoda. Ponadto w uchwale z dnia 02 września 2019 r. (Sygn. akt III CZP 99/18) Sąd Najwyższy stwierdził że „poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie bez prywatnej ekspertyzy nie tylko trudno byłoby określić wysokości żądanej kwoty lecz w ogóle można by mieć wątpliwości co do celowości wnoszenia pozwu. Tak więc mając na uwadze treść zacytowanej uchwały Sąd uznał, zasadność domagania się przez powoda od pozwanego kwoty 300,00 zł z tytułu wydatków poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu pozwany tytułem wszystkich kosztów związanych z uszkodzeniem pojazdu powinien zapłacić na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty procesu w sprawie, poniesione przez stronę powodową składają się opłata od pozwu w wysokości 400,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1 800,00 zł. oraz koszty opinii biegłego w kwocie 974,53 zł. Powodowi zwrócona została część niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w poczet wynagrodzenia biegłego

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

. (...)

. (...)

21.09.2020 Sędzia Rafał Rogiński